

Arrest

nr. 205 624 van 21 juni 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. FEYTONS
Zandberg 19
2260 WESTERLO

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 18 juli 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 juni 2017 tot beëindiging van het verblijf.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 februari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. FEYTONS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoeker heeft de Russische nationaliteit. Hij komt het Rijk binnen op 14 april 2004 en verklaart zich op dezelfde dag vluchteling.

Op 14 april 2004 beslist de Commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) om de hoedanigheid van vluchteling te weigeren. De verzoeker dient tegen deze beslissing een beroep in bij de Vaste Beroepscommissie. Op 24 juli 2006 oordeelt de Vaste Beroepscommissie dat het beroep ontvankelijk, maar ongegrond is.

Op 10 augustus 2006 neemt de gemachtigde ambtenaar van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 24 oktober 2007 wordt verzoeker door het Hof van beroep te Antwerpen veroordeeld tot 3 jaar gevangenisstraf met uitstel wegens mededaderschap aan afpersing bij nacht en bendevoorming.

Door de minister van Binnenlandse Zaken wordt op 17 december 2007 een ministerieel besluit van terugwijzing genomen ten aanzien van verzoeker.

Op 8 januari 2008 wordt de verzoeker opnieuw bevolen het grondgebied te verlaten, met terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

De verzoeker heeft vervolgens België verlaten, om in Nederland een asielaanvraag in te dienen. De verzoeker wordt nadien overgenomen door België in het kader van de Dublin-Verordening.

Op 6 april 2010 wordt de verzoeker, ingevolge zijn tweede asielaanvraag, erkend als vluchteling. Het ministerieel besluit tot uitzetting wordt opgegeven, gelet op de erkenning als vluchteling.

Nadien wordt de verzoeker nog viermaal voor verschillende feiten veroordeeld door de correctionele rechtbank te Antwerpen en te Dendermonde.

Op 24 mei 2016 beslist de commissaris-generaal om verzoekers vluchtelingenstatus in te trekken, gelet op de verschillende en zwaarwichtige misdrijven gepleegd in België.

De verzoeker dient tegen de intrekkingbeslissing van 24 mei 2016 een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij 's Raads arrest nr. 177 066 van 27 oktober 2016 wordt de intrekking van de vluchtelingstatus bevestigd.

Op 28 november 2016 gelast de Kamer van Inbeschuldigingstelling van het Hof van Beroep van Antwerpen de internering van de verzoeker, dit wegens feiten van belaging in staat van wettelijke herhaling.

Op 22 juni 2017 beslist de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) om verzoekers recht op verblijf te beëindigen.

Deze beëindigingsbeslissing is de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 26 juni 2017 en is als volgt gemotiveerd:

"BESLISSING TOT BEËINDIGING VAN HET VERBLIJF

Mijnheer

naam: C.

voornaam: M. T.

geboortedatum: (...) 1977

geboorteplaats: N.

nationaliteit: Rusland (Federatie)

alias: T. M. T.

geboren te S. op (...)1977

onderdaan van Rusland

Krachtens artikel 21, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf, om de volgende redenen:

U kwam op 14 april 2004 aan in België en verklaarde u op dezelfde dag vluchteling.

U werd niet als vluchteling erkend door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen bij beslissing van 24 juli 2006.

U werd op 6 juli 2007 opgesloten onder aanhoudingsmandaat in de gevangenis van Antwerpen naar aanleiding van afpersing, als mededader; deelname aan bendevoorming, bij nacht. U werd naar aanleiding van dit aanhoudingsmandaat op 24 oktober 2007 veroordeeld door het Hof van Beroep van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 3 Jaar met 6 jaar uitstel voor 18 maanden uit

hoofde van afpersing met geweld of bedreiging, als dader of mededader, het misdrijf gepleegd zijnde bij nacht, door twee of meer personen. Deze feiten pleegde u tussen 1 november 2006 en 18 april 2007.

U werd op 17 december 2007 onderworpen aan een ministerieel besluit tot terugwijzing. Deze beslissing werd u betekend op 21 december 2007.

Op 10 januari 2008 werd u vrijgesteld.

U werd op 19 december 2008 veroordeeld door de Correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 4 maanden met uitstel van 3 jaar uit hoofde van een vrij verkrijgbaar wapen te hebben gedragen zonder daartoe een wettige reden te kunnen aantonen, namelijk een jachtmes; aan bedreigingen onder een bevel of onder een voorwaarde, door gebaren of zinnebeelden, met een aanslag tegen personen of eigendommen. Deze feiten pleegde u op 8 juni 2007.

U werd op 18 februari 2009 veroordeeld door de Correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 2 maanden uit hoofde van een vrij verkrijgbaar wapen te hebben gedragen zonder daartoe een wettige reden te kunnen aantonen, namelijk een jachtmes met vouwlemmet Dit feit pleegde u op 28 maart 2007.

U werd op 01 april 2009 veroordeeld door de Correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 2 maanden uit hoofde van een vrij verkrijgbaar wapen te hebben gedragen zonder daartoe een wettige reden te kunnen aantonen, namelijk een jachtmes met vouwlemmet in staat van wettelijke herhaling. Dit feit pleegde u op 11 april 2008.

U diende op 19 augustus 2009 een aanvraag tot machtiging van verblijf in, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en dit verzoek werd op 16 juli 2010 zonder voorwerp verklaard. Deze beslissing werd u betekend op 23 november 2011.

U diende op 11 december 2009 een aanvraag tot machtiging van verblijf in, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 en dit verzoek werd op 17 juni 2010 zonder voorwerp verklaard Deze beslissing werd u betekend op 13 juli 2010.

U diende op 18 december 2009 een tweede asielaanvraag in en op 6 april 2010 werd u de hoedanigheid van vluchteling toegekend door een beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Deze beslissing werd u betekend per post.

Op 15 juni 2010 werd het ministerieel besluit tot terugwijzing van 17 december 2007 opgeheven.

U werd op 20 november 2010 opgesloten onder aanhoudingsmandaat in de gevangenis van Dendermonde uit hoofde van diefstal. Op 2 december 2010 werd u vrijgesteld.

U werd op 7 december 2010 veroordeeld door de Correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 1 jaar met onmiddellijke aanhouding daar u zich schuldig gemaakt heeft aan winkeldiefstal, in staat van wettelijke herhaling. Dit feit pleegde u tussen 5 november 2009 en op 6 augustus 2010.

U werd op 15 december 2010 opgesloten in de gevangenis van Dendermonde daar u zich schuldig maakte aan diefstal.

U werd op 2 maart 2011 veroordeeld door de Correctionele rechtbank van Dendermonde tot een definitief geworden gevangenisstraf van 10 maanden uit hoofde van diefstal, in staat van wettelijke herhaling. Dit feit pleegde u op 19 november 2010.

U werd op 20 december 2011 veroordeeld door de Correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 5 maanden uit hoofde van diefstal, in staat van wettelijke herhaling. Dit feit pleegde u op 19 september 2010.

U werd op 2 oktober 2012 veroordeeld door de Correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 10 maanden uit hoofde van opzettelijke slagen of verwondingen, een ziekte of ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid veroorzaakt hebbende, in staat van wettelijke herhaling. Dit feit pleegde u op 4 mei 2009.

Op 24 mei 2016 heeft de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, in toepassing van artikel 55/3/1, §1 van de wet van 15 december 1980, uw vluchtelingenstatuut ingetrokken omdat hij Inderdaad van oordeel is dat er gegronde redenen bestaan om u als een gevaar voor de samenleving te beschouwen gezien u definitief veroordeeld bent voor een bijzonder ernstig misdrijf. De Commissaris-generaal bracht in het kader van deze beslissing het advies uit volgens hetwelk een verwijderingsmaatregel niet strookt met de artikelen 48/3 en 48/4 van de voorvermelde wet; dat u bijgevolg niet mag teruggeleid worden, direct noch indirect, naar de Russische Federatie. Deze beslissing werd bevestigd door het arrest van 27 oktober 2016 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 28 november 2016 werd u de internering gelast door de Kamer van Inbeschuldigingstelling van het Hof van Beroep van Antwerpen uit hoofde van belaging, in staat van wettelijke herhaling. Deze feiten pleegde u tussen 30 september 2015 en 5 augustus 2016.

Uit voorgaande feiten blijkt dat u, door uw persoonlijk gedrag, de openbare orde heeft geschaad, U toonde geen enkel bewijs van verbetering aan maar integendeel hebt u weloverwogen om uw delinquente activiteiten verder te zetten.

Het Hof stelt in haar arrest van 24 oktober 2007 dat "betrokkene een gevaarlijke persoonlijkheid heeft; dat hij geen enkel respect heeft voor andermans fysieke en psychische integriteit, noch voor andermans eigendomsrecht"

Dit gebrek aan het zichzelf in vraag stellen, vormt een permanent gevaar voor de fysieke en psychische Integriteit van anderen.

U heeft op 1 februari 2017 een vragenlijst "hoorplicht" ingevuld. U verklaarde sinds 2004 in België te zijn; dat u in het bezit bent van een geboorteakte; dat u aan nier- en psychische problemen lijdt; dat u geen duurzame relatie heeft in België; dat uw zogenaamde neef C. R. hier in België verblijft; dat u denkt geen minderjarige kinderen te hebben op het grondgebied en niet te willen terugkeren naar uw land van herkomst door problemen tijdens de oorlog en problemen met de politie.

Uw zogenaamde neef C. R., is u éénmalig komen bezoeken in de gevangenis. Het staat niet vast dat er tussen jullie andere elementen van bijzondere afhankelijkheid bestaan dan de normaal affectieve banden, die de toepassing van het voordeel van de bescherming zoals omschreven in artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, rechtvaardigen.

U kan zich niet op een familieleven in de zin van het artikel 8 van de Europese Conventie van de Rechten van de Mens beroepen. Het wordt niet betwist dat een verwijdering een inmenging vormt in uw privéleven.

Het feit dat u het grootste deel van uw bestaan in het buitenland hebt doorgebracht wijst erop dat er geen onoverkomelijke obstakels bestaan om u elders dan in België te integreren, temeer u vrijgezel bent, zonder kinderen.

De contacten met familie en vrienden in België kunnen immers ook op andere manieren worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen.

U bracht het grootste deel van uw leven in Rusland door en uw aanwezigheid in het Rijk beperkt zich tot 13 jaar. U bent tijdens deze periode meer dan 7 jaar opgesloten geweest in de gevangnissen van het Koninkrijk. Er is geen sprake dat u een dermate bijzonder binding met België zou hebben, die een normale binding overstijgt. U legt immers geen enkel document voor dat het tegendeel bewijst. De vaststelling dat u sinds uw aankomst in België reeds 8 maal werd veroordeeld voor diverse feiten waarbij u telkens in een staat van wettelijke herhaling bevond, wijst erop dat u geen lessen trekt uit uw veroordelingen en dat u de ernst van uw daden niet blijkt of niet wenst in te zien, noch schijnt te begrijpen dat uw gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. Uit uw persoonlijk handelen komt dan ook een volgehouden, criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen.

De bedreiging voor de openbare orde die uit uw gedrag voortvloeit is zodanig dat uw persoonlijke belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde.

De Belgische samenleving heeft het recht en de plicht om zich te beschermen tegen personen die haar regels systematisch met voeten treedt.

Met inachtneming van alle door u aangevoerde omstandigheden wordt op grond van bovenstaande geconcludeerd dat het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 49, §3, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en van artikel 3 van het Verdrag van 10 december 1984 tegen foltering en andere wrede en onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York en goedgekeurd bij wet van 9 juni 1999 (hierna: het Anti-Folterverdrag).

Het middel wordt als volgt toegelicht:

“Overeenkomstig artikel 49 §3 Vreemdelingenwet kan de Dienst Vreemdelingenzaken slechts een einde maken aan het verblijf van de vreemdeling en hem verwijderen overeenkomstig de bepalingen van de Vreemdelingenwet, onverminderd de toepassing van het beginsel van non-refoulement.

Artikel 49§3 Vreemdelingenwet bepaalt:

“Wanneer de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus heeft opgeheven of ingetrokken of wanneer de betrokkene afstand heeft gedaan van zijn status, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan het verblijf van de vreemdeling en hem verwijderen overeenkomstig de bepalingen van deze wet, onverminderd het beginsel van non-refoulement”

Overwegende dat verzoeker bij zijn eerste asielaanvraag (d.d. 14 april 2004) verklaarde dat hij een Russisch staatsburger van Ingoesjetische origine is en afkomstig uit N. (Su. district – Ingoesjetie). Tijdens de eerste oorlog in Tsjetsjenië heeft verzoeker rebellen onderdak geboden en bracht hen soms ook eten en munitie. Verzoeker nam zelf ook deel aan enkele acties, die deze rebellen uitvoerden, o.a. in B. en in zijn eigen dorp. Vanaf 2000 hielp verzoeker de rebellen niet meer zo vaak, omdat er vanaf toen vele zuiveringsacties en huiszoekingen werden gehouden in de regio waar u woonde. In 2003 vroeg een oude schoolvriend die meestreed met de Tsjetsjeense rebellen, of verzoeker voor onderdak kon zorgen. Verzoeker en enkele van zijn kameraden bleven regelmatig overnachten. Verzoeker zorgde ook voor eten voor hen. In november 2003 werd verzoeker door een verwant die bij de politie werkt, verwittigd dat de Russische militairen wisten dat verzoeker rebellen had geholpen en dat zij hem daarom zochten. Verzoeker dook daarop onmiddellijk onder bij uw oom in S.. Verzoeker onderhield van daar contact met zijn broer en vernam zo dat Russische militairen begin december 2003 een huiszoeking hadden gehouden bij zijn thuis. De militairen namen zijn paspoort en broer mee. Zijn broer werd ondervraagd en werd de volgende dag terug vrijgelaten.

Verzoeker besloot daarom om de Russische Federatie te verlaten en reisde naar Polen, waar verzoeker op 31 december 2003 in Polen een asielaanvraag indiende. Op 26 maart 2004 deed verzoeker echter afstand van deze asielaanvraag en reisde naar Tsjechië, waar hij eveneens een asielaanvraag indiende. Omdat verzoeker zich daar ook niet veilig voelde, reisde hij van Tsjechië naar Wit-Rusland waar hij zijn broer ontmoette. De broer bezorgde hem een nagemaakt Wit-Russisch paspoort waarmee hij naar België reisde. Op 14 april 2004 diende verzoeker voor de eerste keer een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Op 10 mei 2004 nam de DVZ terzake een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker had immers gelogen over zijn asielaanvraag in

Polen en bijgevolg ook over zijn reis van Ingoesjetië naar België, over zijn verblijf in andere landen en over zijn identiteitsdocumenten.

Bij zijn tweede asielaanvraag (d.d. 18 december 2016) verklaarde verzoeker dat hij niet kon terugkeren naar zijn land van herkomst omdat hij nog steeds gezocht zou worden door de Russische federalen vanwege zijn vroegere hulp aan de rebellen. Via telefonisch contact met zijn broer had hij vernomen dat er nog huiszoeking waren geweest bij zijn thuis, waarbij naar hem werd gevraagd. Er zouden ook convocaties voor hem zijn toegekomen. Verzoeker verklaarde eveneens dat hij door hetgeen hij in Ingoesjetië had meegemaakt ernstige psychische problemen kende, waarvoor verzoeker in België behandeld werd. Ten slotte verwees verzoeker nog naar zijn deelname aan enkele betogingen in Brussel in augustus 2008. Deze betogingen waren gericht tegen het regime in Ingoesjetië en de Russische Federatie. Y., een Ingoesjetische journalist, die bij deze betogingen aanwezig was, werd bij terugkeer in Ingoesjetië op 31 augustus 2009 doodgeschoten. Omdat er foto's werden genomen, vreest verzoeker dat de Russische autoriteiten hem daarop zouden herkennen en hem op basis daarvan zouden vervolgen.

Tijdens het verhoor van 27 april 2016 inzake de beslissing houdende intrekking van de vluchtelingenstatus voor Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen geeft verzoeker aan niet te kunnen terugkeren zijn uw land van herkomst zolang Poetin er aan de macht is en er geen vrijheid is. Personen die vroeger op een of andere manier betrokken waren bij militaire acties of handelingen, zoals verzoeker die de rebellen heeft geholpen, kunnen worden opgepakt en gefolterd. Verzoeker vreest ook te worden geïdendeerd in zijn land van herkomst omwille van het feit dat hij met de journalist Y. aanwezig was op een betoging in Brussel en hij bij terugkeer naar Ingoesjetië werd vermoord.

Op basis van het voorgaande elementen heeft de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen bij beslissing van 24 mei 2016 geadviseerd dat een verwijderingsmaatregel niet verenigbaar is met artikel 48/3 en 48/4 Vreemdelingenwet:

“Het commissariaat-generaal is van oordeel dat u noch direct of indirect mag worden teruggestuurd naar de Russische Federatie. Een verwijderingsmaatregel is niet verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

In geval van een verwijderingsmaatregel van de DVZ dient zij het beginsel van non-refoulement na te leven, ook in geval van intrekking. De Raad van State stelt dat bij het nemen van elke verwijderingsmaatregel het non-refoulement-beginsel dient nageleefd te worden, zoals bepaald in art. 3 EVRM, artikel 4 Handvest van de grondrechten van de EU en artikel 3 van het VN-Antifolterverdrag.

Verzoeker beschikt niet over een geldige verblijfstitel of een tijdelijke verblijfsvergunning van een andere Staat dan zijn land van herkomst. Verzoeker kan enkel terugkeren naar zijn land van herkomst met een reëel risico om blootgesteld te worden aan een schending van het beginsel van non-refoulement.

Het loutere feit dat verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving en de openbare orde verantwoordt geen schending van het beginsel van non-refoulement. De bestreden beslissing is dan ook verre van redelijk te noemen.

Een verwijdering naar het land van herkomst van verzoeker is in strijd met de artikelen 48/3 en 48/4 Vreemdelingenwet en het beginsel van non-refoulement.

De bestreden beslissing is niet redelijk en niet wenselijk. Verzoeker bevindt zich in een ‘legal limbo’. Hij wordt gedwongen als illegaal in België verder te leven:

“De vaststelling dat een vreemdeling uitgesloten wordt van internationale bescherming en niet terug kan naar zijn land van herkomst of een derde land, kan leiden tot onwenselijke situaties, vermits betrokkene in veel gevallen niet anders zal kunnen dan hier op illegale wijze te verblijven.”

Overwegende dat de bestreden beslissing een schending inhoudt artikelen 48/3, 48/4 en 49 §3 Vreemdelingenwet, artikel 3 EVRM, artikel 4 Handvest van de grondrechten van de EU en artikel 3 van het VN-Antifolterverdrag.”

Artikel 49, §3, van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Wanneer de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus heeft opgeheven of ingetrokken of wanneer de betrokkene afstand heeft gedaan van zijn status, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan het verblijf van de vreemdeling en hem verwijderen overeenkomstig de bepalingen van deze wet, onverminderd het beginsel van non-refoulement.”

Uit het betoog van de verzoeker blijkt dat hij ervan uitgaat dat de staatssecretaris, ook reeds het beginsel van *non-refoulement* dient in rekening te nemen wanneer hij louter beslist om het verblijfsrecht te beëindigen van een vreemdeling wiens vluchtelingenstatus werd ingetrokken. Dit standpunt vindt geen steun in artikel 49, §3, van de vreemdelingenwet, dat enkel de verplichting inhoudt om het beginsel van *non-refoulement* in rekening te nemen wanneer de staatssecretaris beslist om deze vreemdelingen ook te verwijderen. De bewoordingen van artikel 49, §3, van de vreemdelingenwet zijn op dit punt reeds voldoende duidelijk.

Bijkomend kan tevens worden verwezen naar de parlementaire voorbereiding ter zake:

“Tenslotte wijst de Raad van State er op dat wanneer de internationale beschermingsstatus wordt opgeheven of ingetrokken en er vervolgens een maatregel tot verwijdering wordt genomen, er bij die verwijdering systematisch rekening moet worden gehouden met het absolute internationaalrechtelijke beginsel van non-refoulement (zie in dat verband artikel 21 van Richtlijn 2011/95/EU) en met de absolute gelding van artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, en van artikel 3 van het Verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontterende behandeling of bestraffing, aangenomen door de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties op 10 december 1984. De eerbiediging van dit internationaalrechtelijk beginsel van nonrefoulement bij verwijdering is reeds wettelijk verankerd in artikel 74/17 van de wet en wordt nogmaals, gevolg gevend aan opmerking van de Raad van State, expliciet vermeld in de artikelen 49, § 3, en 49/2, § 5, van de wet (artikelen 7 en 8 van het wetsontwerp).” (Parl. St. Kamer, 2015-2016, nr. 1730/001, p. 9).

Met de thans bestreden beslissing heeft de staatssecretaris echter enkel beslist om verzoekers verblijfsrecht te beëindigen. Uit niets blijkt dat de thans bestreden beslissing tevens een verwijderingsmaatregel zou omvatten. Waar de verzoeker de schending aanvoert van artikel 49, §3, van de vreemdelingenwet omdat geen rekening werd gehouden met het beginsel van *non-refoulement*, mist het middel bijgevolg feitelijke en juridische grondslag.

Aangezien er geen sprake is van een verwijdering naar het land van herkomst, kan de verzoeker zich *in casu* ook niet dienstig beroepen op de aan enige verwijdering verbonden schending van artikel 3 van het EVRM, van artikel 4 van het Handvest en van artikel 3 van het Anti-Folterverdrag.

Aangezien de staatssecretaris in voorliggend geval enkel een beslissing nam omtrent de louter verblijfsrechtelijke gevolgen van de beslissing om de vluchtelingenstatus in te trekken, houdt deze beslissing op zich geen verband met de criteria betreffende de internationale bescherming, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Ook de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet kan bijgevolg niet dienstig worden aangevoerd.

In de mate dat de verzoeker nog stelt dat de bestreden beslissing niet wenselijk en niet redelijk is nu er een situatie van ‘*legal limbo*’ wordt gecreëerd, merkt de Raad op dat artikel 49, §3, van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat het verblijfsrecht van een vreemdeling wiens vluchtelingenstatus werd ingetrokken, kan worden beëindigd. Het standpunt van de verzoeker komt in wezen neer op wetskritiek. Deze wetskritiek valt buiten de beoordelingsbevoegdheid van de Raad en kan dus niet tot de nietigverklaring leiden.

Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

3.2. In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 74/17, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, alsook van het redelijkheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en de motiveringsplicht als beginselen van behoorlijk bestuur.

De verzoeker betoogt dienaangaande als volgt:

“Indien de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen een advies verleent dat er een risico bestaat met betrekking tot artikelen 48/3 en 48/4 Vreemdelingen, kan de verwijdering enkel

plaatsvinden wanneer de Dienst Vreemdelingenzaken in een met redenen omklede beslissing omstandig aantoont dat het advies van de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen niet langer actueel is.

Artikel 74/17, §1, tweede lid Vreemdelingenwet bepaalt:

“In het geval de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen of de Staatlozen een advies verstrekt met toepassing van artikel 57/6, eerste lid, 9° tot 14°, dat er een risico bestaat met betrekking tot de artikelen 48/3 en 48/4, kan de verwijdering enkel plaatsvinden wanneer de minister of zijn gemachtigde in een met redenen omklede beslissing omstandig aantoont dat het advies van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen niet langer actueel is”

Dat in het raam van zijn beslissing tot intrekking van het vluchtelingenstatuut van 24 mei 2016 de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen heeft geadviseerd dat een verwijderingsmaatregel niet verenigbaar is met artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet:

“Het commissariaat-generaal is van oordeel dat u noch direct of indirect mag worden teruggeleid naar de Russische Federatie. Een verwijderingsmaatregel is niet verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De bestreden beslissing motiveert niet dat het advies van de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen niet langer actueel is.

Uit de bestreden beslissing blijkt tevens niet dat de Dienst Vreemdelingenzaken ten tijde van haar beslissing opnieuw inlichtingen heeft ingewonnen bij de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen.

Het feit dat verzoeker volgens de Dienst Vreemdelingenzaken het grootste deel van zijn bestaan in het buitenland heeft doorgebracht en erop wijst dat er geen onoverkomelijke obstakels bestaan om elders dan in België te integreren, niet het advies van Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen weerlegt, noch aantoont dat het advies niet langer actueel zou zijn. Verzoeker beschikt overigens niet over een geldige verblijfstitel of een tijdelijke verblijfsvergunning van een andere Staat dan zijn land van herkomst. Verzoeker kan enkel terugkeren naar zijn land van herkomst met een reëel risico om blootgesteld te worden aan een schending van het beginsel van non-refoulement.

Dat bijgevolg artikel 74/17, §1, tweede lid Vreemdelingenwet is geschonden bij gebreke aan afdoende motivering.”

In de aanhef van het tweede middel maakt de verzoeker onder meer gewag van een schending van het redelijkheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen “de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972). Aangezien elke concrete toelichting ontbreekt omtrent de wijze waarop de bestreden beslissing het vertrouwensbeginsel en het redelijkheidsbeginsel zou schenden, is het middel op dit punt niet ontvankelijk.

Artikel 74/17, §1, van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“§ 1. De verwijdering wordt tijdelijk uitgesteld indien de beslissing tot terugleiding of verwijdering naar de grenzen van het grondgebied de onderdaan van een derde land blootstelt aan een schending van het non-refoulement beginsel.

In het geval de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen of de Staatlozen een advies verstrekt met toepassing van artikel 57/6, eerste lid, 9° tot 14°, dat er een risico bestaat met betrekking tot de artikelen 48/3 en 48/4, kan de verwijdering enkel plaatsvinden wanneer de minister of zijn gemachtigde in een met redenen omklede beslissing omstandig aantoont dat het advies van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen niet langer actueel is.”

De voormelde bepaling betreft aldus enkel de situatie van vreemdelingen ten aanzien van wie een beslissing tot terugleiding of verwijdering werd getroffen. De Raad merkt dienaangaande nogmaals op

dat de thans bestreden beslissing enkel het verblijfsrecht beëindigt en dat uit niets blijkt dat deze beslissing tevens een daadwerkelijke verwijdering of terugleiding naar de grens inhoudt.

Artikel 74/17, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet is dan ook niet van toepassing. Bijgevolg hoeft in de bestreden beslissing ook niet te worden gemotiveerd omtrent het actueel karakter van het advies van de commissaris-generaal. De staatssecretaris diende evenmin het advies van de commissaris-generaal te weerleggen alvorens te beslissen om het verblijfsrecht te beëindigen.

Een schending van artikel 74/17, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet of van de motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.3. In een derde en laatste middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 74/13, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM en van de motiveringsplicht.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Op grond van artikel 74/13 Vreemdelingenwet dient de Dienst Vreemdelingenzaken rekening te houden met de gezondheidstoestand van de vreemdeling.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet bepaalt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”

Verzoeker is een man met zeer ernstige psychische problemen. Dit blijkt ook uit zijn niet al standvastig parcours en het gegeven dat hij op 8 maart 2017 bij vonnis de Kamer voor de Bescherming van de maatschappij in de strafuitvoeringsrechtbank van de Rechtbank van Eerste Aanleg Antwerpen werd geïnterneerd en plaatsing in de afdeling tot bescherming van de maatschappij in de strafinrichting Merksplas, in afwachting van de mogelijkheid tot plaatsing in het forensisch psychiatrisch centrum Gent of Antwerpen.

Sinds zijn aankomst in België heeft verzoeker op straat geleefd en had hij een ernstige verslaving aan hard drugs. Verzoeker is erin geslaagd zijn verslaving volledig te overwinnen. Hij leed op dat moment aan Post Traumatisch Stress Syndroom, waardoor hij verward was, geheugenproblemen en emotionele stoornissen had. Alle misdrijven die door verzoeker gepleegd werden, werden gepleegd omwille van zijn psychische problemen en precarie leefsituatie.

Op geen enkel moment werd bij de bestreden beslissing met de psychische kwetsbaarheid van verzoeker rekening gehouden.

De bestreden schendt tevens artikel 8 EVRM. Uit de rechtsleer blijkt dat artikel 8 EVRM verplicht dat bij een verwijdering een Verdragsluitende Staat tevens rekening dient te houden met de gezondheid of psychologische factoren van de rechtsonderhorige:

“Pour savoir si une décision de déportation d'une personne d'un Etat contractant est compatible avec le respect de sa vie privée et familiale, la Cour évalue l'étendue des liens entre l'individu concerné et les pays hôte et de destination (le pays d'origine). Pour ce faire, elle prend notamment en considération :

- la durée du séjour et la connaissance de la langue et de la culture de l'un ou l'autre Etat ;*
- l'existence de liens familiaux et d'un cercle social dans l'un ou l'autre Etat ;*
- l'incidence de la déportation sur leurs relations avec les membres de la famille restés surplace;*
- toute autre considération personnelle, telle que l'état de santé ou des facteurs psychologiques, de nature à rendre la déportation particulièrement pénible pour l'individu concerné.*

Ces facteurs sont ensuite mis en balance avec les raisons invoquées à l'appui de la déportation – prévention de la criminalité et des désordres en cas d'infraction pénale ou bien-être économique du pays lorsque celui-ci dispose d'une politique stricte d'immigration – pour déterminer si l'ingérence dans la vie familiale est proportionnée au besoin”4 (eigen accentuering)

Vrije vertaling:

“Om te kunnen nagaan of een beslissing tot verwijdering van een persoon van een Verdragsluitende Staat in overeenstemming is met zijn privé-en gezinsleven, beoordeelt het Hof de omvang van de relatie tussen het individu en het gastland van bestemming (het land van herkomst). Om dit te doen, houdt het Hof onder meer rekening met:

- de duur van het verblijf en de kennis van de taal en cultuur van elke Staat;*
- het bestaan van familiebanden en een sociale kring in elke Staat;*
- de invloed van de verwijdering op de relaties de achtergebleven familieleden;*
- ieder andere persoonlijke overweging, zoals de gezondheid of psychologische factoren, die van aard zijn om de verwijdering bijzonder moeilijk te maken voor het betrokken individu.*

Deze factoren worden vervolgens afgewogen tegenover de redenen die ter ondersteuning van de verwijdering worden aangevoerd - de voorkoming van criminaliteit en wanorde in het geval van een strafrechtelijk misdrijf of het economisch welzijn van het land als deze een strikt beleid voert inzake immigratie - om vast te stellen of de inmenging in het gezinsleven in verhouding staat tot het doel.”

De bestreden beslissing schendt artikel 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM en de motiveringsverplichting aangezien in geen voldoende mate rekening is gehouden met de psychische gezondheidsproblemen van verzoeker.”

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Aangezien de thans bestreden beslissing geen beslissing tot verwijdering is, kan er *in casu* geen sprake zijn van een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. De verzoeker dwaalt dan ook waar hij stelt dat bij de thans bestreden beslissing rekening diende te worden gehouden met zijn gezondheidstoestand (de verzoeker stelt te kampen met zeer ernstige psychische problemen), zoals bedoeld in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Ook waar de verzoeker stelt dat artikel 8 van het EVRM de verdragsluitende staat verplicht om “*bij een verwijdering*” rekening te houden met de gezondheidstoestand of de psychologische factoren van de rechtsonderhorige, verliest de verzoeker uit het oog dat de bestreden beslissing geen verwijderingsbeslissing inhoudt. Verzoekers kritiek betreft dan ook niet de thans bestreden beslissing, zodat de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM niet tot de nietigverklaring kan leiden.

Met het betoog dat bij een verwijdering rekening moet worden gehouden met de gezondheidstoestand, terwijl van een verwijdering *in casu* geen sprake is, toont de verzoeker evenmin een schending aan van de motiveringsplicht.

Het derde middel kan niet worden aangenomen.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig juni tweeduizend achttien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE